

det, ved jeg ikke, men det kunne vi måske godt. Jeg har brug for, at vi i højere grad får diskuteret igennem, hvordan vi strukturerer den her indsats, hvad det er for et problem, vi står over for, hvad det er for nogle løsninger, der er nødvendige, og hvem der så har ansvaret for de løsninger. Ellers er jeg bange for, at det her bliver nogle lappeløsninger eller noget, hvor kommunerne kan sige, at det gør de allerede i forvejen.

Så det er en tilslutning til, at vi snakker videre om det her; men et nej til forslaget, sådan som det ser ud her.

Kl. 16:05

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Fru Sophie Løhde som ordfører.

Kl. 16:05

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Beslutningsforslaget fra Det Radikale Venstre, som vi behandler her, indeholder, som ministeren også var inde på, fire dele, som alle har til formål at sikre hjælp til unge, der enten overvejer at begå selvmord eller allerede har forsøgt det.

Jeg vil gerne lægge ud med at understrege, at vi i Venstre deler forslagsstillernes bekymring over udviklingen i antallet af selvmordsforsøg og dermed også, at vi i Venstre har det samme ønske om at sikre en hjælp til selvmordstruede unge.

Den første del af beslutningsforslaget handler om at lovgive om forpligtende samarbejde mellem skole, socialforvaltning og frivillige foreninger med inspiration fra SSP-samarbejdet, der i dag eksisterer mellem folkeskole og de sociale myndigheder. Jeg synes måske bare, at problemet med at bruge lige netop SSP-samarbejdet som inspiration for en fremtidig model er – set med mine øjne – at netop det her frivillige samarbejde i dag er et samarbejde, som vi ikke har lovgivet om her fra Christiansborg, men som alligevel er indført i samtlige af landets 98 kommuner. Det skal da også nævnes, at kommunalbestyrelserne allerede efter servicelovens § 49 er forpligtet til at oprette en tværfaglig gruppe, der skal sikre en tidlig indsats.

Med andre ord ligger der allerede nu de samme rammer for initiativer, som forslagsstillerne ønsker at fremsætte, så man kan sige, at den eneste forskel mellem forslagsstillerne og Venstre er, at førstnævnte blot ønsker at påtvinge kommunerne en bestemt procedure for, hvordan de lige præcis skal varetage opgaven. Netop det ud-

gangspunkt er vi måske en lille smule skeptiske over for, da vi jo mener, det er vigtigt, at man tilgodeser de forskellige behov, der er i forhold til hver enkelt kommune, såvel som den enkelte, som det her omhandler. En generel lovgivning for, hvordan kommunerne derfor skal iværksætte og organisere indsatsen, tror vi ganske enkelt ikke på. Som alle erfaringer da også viser, vokser de bedste modeller for samarbejde nedefra, som SSP-samarbejdet jo er et godt eksempel på.

Forslagsstillerne foreslår også, at der skal gives redskaber til folkeskoleeleverne, så de bedre kan forstå psykiske lidelser hos sig selv eller deres nærmeste. Vi er naturligvis helt enige i, at det er vigtigt, at folkeskoleelever har nogle redskaber, og det har vi da heldigvis også gode muligheder for allerede i dag inden for de nuværende rammer. Når det eksempelvis handler om at undervise eleverne i, hvordan forhold som krop, udvikling og psyke bedst håndteres, er de faglige rammer allerede til stede i folkeskolen i dag, ligesom skolerne da også allerede gennem PPR har mulighed for at foretage pædagogisk-psykologisk vurdering af elever, som måtte have behov for det.

Når det drejer sig om spørgsmålet om efteruddannelse til medarbejdere på de frivillige hjælpelinjer, er det naturligvis vigtigt, at de, der står i den modtagende og den opsøgende ende, er klædt på til den opgave, og udgangspunktet er jo netop også, at de frivillige selv er meget opsatte på at løse det i dag og allerede gør det rigtig, rigtig flot. Ligesom ministeren kort var inde på i sin tale, vil jeg da også gerne pege på, at de hjælpelinjer, der eksisterer i dag, som eksempelvis Livslinien, allerede har en stor kompetence i at uddanne andet fagpersonale, ligesom de i øvrigt også stiller mange krav til de frivillige medarbejdere. De frivillige på hjælpelinjerne gør jo allerede i dag en enormt stor indsats, som vi kun kan have den dybeste respekt for, og derfor kan jeg selvfølgelig godt være med på, at der er en gang imellem er behov for nogle yderligere initiativer og indsatser, og det er vel også netop derfor, at man i satspuljekredsen har haft ekstra fokus på unge med psykiske problemer, og at hjælpelinjer som eksempelvis Livslinien jo i øvrigt også igennem en årrække har fået en permanent bevilling fra satspuljen.

Så helt overordnet kan man sige, at vi ikke er uenige i intentionen bag beslutningsforslaget, men når vi ikke kan støtte det, kan man sige, at det for første er, fordi vi ikke tror på, at den bedste vej er ved at lægge en bestemt model ned